

A. MATTHEY

Η ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ

Ἡ Λουκία ἐκλονίσθη καὶ ἀπώλεσε τὴν συναισθησιν αὐτῆς. (Σελὶς 343).

— Κύριε, εἶπεν αὐτῷ σοβαρῶς ὁ Ροβέρτος, δὲν ἔλαβον ζητήσας τὸ ποσὸν τοῦτο δι' ἐμέ! Ἡ ἐγχείρησίς μου ἤξιζε πεντακόσια φράγκα. Ἀλλ' ἐπὶ τῇ καταγγελίᾳ ὑμῶν δυστυχῆς τις διδάσκαλος, ὁ Πέτρος Κωσσῖνος, κατεστράφη καὶ ἐξωρίσθη. Περισυνήγαγον αὐτὸν ἀποθνήσκοντα τῆς πείνης. Θὰ εἴσθε ἀναμφιβόλως εὐτυχῆς μανθάνων ὅτι σώζεστε σήμερον ἐκεῖνον, ὃν κατεστρέψατε ἄλλοτε. Μεταβαίνω ὅπως ἐγχειρίσω τεσσαράκοντα ἐννέα χιλιάδας καὶ πεντακόσια φράγκα τῷ θύματι ὑμῶν, οὗτινος αἱ τελευταῖαι ἡμέραι θέλουσι διέλθῃ ἐν εὐπορίᾳ.

Ἐχαιρέτισε καὶ ἐξῆλθεν.

Βλέπει τις ὅτι ὁ Ροβέρτος ἦτο ἤδη ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ — καὶ δὲν ἔπαυσεν ὧν μετὰ ταῦτα — ὁ τιμωρός, συμπα-

θητικός εἰς τοὺς πάσχοντας, αὐστηρὸς πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς, ἐπανορθῶν τὸ κακόν, καὶ ἐπιβάλλων τὸ ἀγαθόν.

Ὁ Ροβέρτος, ἐν τῷ ὑπερβολικῷ τούτῳ μόχθῳ, δὲν εἶχε σχεδὸν καιρὸν νὰ καταχρασθῇ τῇ νεότητι αὐτοῦ· τοῦθ' ὅπερ ἐγένετο πρόξενος τῆς ἀκμαίας διαφυλάξεως αὐτῆς. Ἡ καρδιά αὐτοῦ ἦτο ἐπίσης πλουσία, διότι τὰ πλούτη αὐτῆς ἔκειντο συσσωρευμένα. Εἶχεν ἐν ἑαυτῷ, ὡς τὴν δύναμιν τοῦ σκέπτεσθαι καὶ ἐνεργεῖν, τὴν δύναμιν τοῦ ἀγαπᾶν· ἀλλ' ἡ ἀνδρική αὐτῇ ψυχὴ ἔσχε μόνον φιλίας, καὶ οὐχὶ ἔρωτα.

Ἠγάπησε τὸν πατέρα αὐτοῦ μεθ' ὅλης τῆς ἰσχύος τῆς εὐγνωμοσύνης· ἠγάπησε τὸν ἀνδρεῖον Κωσσῖνον μεθ' ὅλου τοῦ ζήλου τῆς ἀφοσιώσεως· ἠγάπησε τέλος καὶ ἠγάπα

τὸν Λουκιανὸν ὡς πρεσβύτερος ἀδελφὸς ἀγαπᾷ τὸν νεώτερον αὐτοῦ ἀδελφόν.

Ὁ Λουκιανὸς ὁμοιάζει τῇ μητρὶ αὐτοῦ· ἦτο φύσις γενναίοφρων πάντοτε, ἀσθενὴς ἐνίοτε. Ἐκυριεύθη καὶ σχεδὸν ἐδαμάσθη ὑπὸ τοῦ πατρικοῦ δεσποτισμοῦ· καὶ μέχρι τῶν δικαιοτέρων ἐνστάσεων αὐτοῦ, ἐφοβείτο· καὶ θὰ ἔφευγε μᾶλλον πρὸ τοῦ πατρὸς του ἢ νὰ ἐκδιωχθῇ παρ' αὐτοῦ.

Ὁ Ροβέρτος δὲν ἔσωσε μόνον τὴν ζωὴν τοῦ νέου, ἐπαρηγόρησε, συνεβούλευσεν, ἐνεθάρρυνεν αὐτόν, καὶ προσεκολλήθη εἰς αὐτόν, αἰσθανόμενος δικαίως, ὅτι εἶχεν ἀνάγκην, κηδεμόνος καὶ ὁδηγός.

Ὁ Λουκιανὸς πολλάκις ὠμίλησεν αὐτῷ περὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, ἣν ἠγάπα καὶ ἐθαύμαζε, καὶ ἦτις, νεωτέρα αὐτοῦ. θὰ ἦτο ἐν τοσοῦτῳ, ἔλεγεν, ἰσχυροτέρα αὐτοῦ.

Ὁ Ροβέρτος, ἐπιστρέψας εἰς Γαλλίαν, δὲν ἔσχε καιρὸν νὰ γνωρίσῃ τὴν Λουκίαν πρὸ τοῦ θανάτου τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ.

Ὅτε ἡ Λουκία ἀπώλεσε τὴν μητέρα αὐτῆς, ὁ ἀπελπισμὸς τῆς ἦτο τόσοσφοδρὸς, ὥστε ἐφοβήθησαν περὶ τῆς ὑγείας τῆς.

Ὁ κ. Δὲ Σερζύ τότε ἀπεφάσισε νὰ ἀποστείλῃ αὐτὴν διὰ τινος ἐβδόμαδας εἰς τῆς κυρίας Δ' Ἀρνώλδου, ἐλπίζων ὅτι ἡ μετατόπισις αὐτῇ θὰ ἐπέφερεν αὐτῇ σωτήριον μεταβολήν. Οὐδόλως δὲ δυσηρεστήθη ἀπομακρύνων τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ἥς ἡ ἐπίμονος θλίψις ἀντέκειτο σφοδρὰ πρὸς τὸν ταχὺν τρόπον, καθ' ὃν αὐτὸς ἐπαρηγορήθη.

Ἡ Λουκία ἔμεινε λοιπόν, πρῶτην φορὰν τὴν ὥρην, σχεδὸν ἐξ ἐβδόμαδας ἐν Ἀγίῳ Γερμανῷ.

Ὁ Ροβέρτος ἦτο ἰατρός καὶ ἀπέβη βαθμηδὸν ὁ φίλος τοῦ οἴκου Δ' Ἀρνώλδου.

Ὁ κ. Δ' Ἀρνώλδος ἦτο μελαγχολικὸς γέρον, ὁ τελευταῖος τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ ὀνόματός του. Ἀπὸ τριάκοντα καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν, ἔζη ἐν τῷ μονήρει βίῳ μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἣν ἐλάτρευε. Διέμεινε νομιμόφρων ὁλος καὶ καθαρὸς· ἀπέκρουσε μετ' ἀγανακτήσεως πάσας τὰς πρὸς συμφιλίωσιν προσπαθείας καὶ πάσας τὰς προσφορὰς τοῦ ὑστερογενοῦς τῆς οἰκογενείας κλάδου, καὶ ἰσχυρότερον τὰς τῆς αὐτοκρατορίας. Ἀπηχθάνετο τὰς ἐγγράφους ἀναθέσεις τῶν ὑποθέσεων εἰς αἰρετοὺς κριτὰς, τοὺς μέσους ὁρους, καὶ τὰς εἰρηνικὰς συνθήκας τῆς συνειδήσεως. Ἡ ὁρὴ καὶ σταθερὰ αὐτοῦ διάνοια μόνον τὸ θεῖον δίκαιον καὶ τὰ τοῦ λαοῦ ἡδύνατο νὰ ἐννοήσῃ· ἐπίστευεν εἰς τὸ πρῶτον, ἀλλ' ἐνόει τὸ δεύτερον.

Εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ὁ Ροβέρτος καὶ αὐτὸς ἠδυνήθησαν νὰ συνεννοηθῶσι, καὶ διὰ τοῦτο ὁ πιστὸς βασιλικόφρων γέρον μετὰ πολλῆς ἐξέτιμα τὸν νεαρόν δημοκρατικόν.

Ὅτε ὁ Ροβέρτος κατὰ πρῶτον εἶδε τὴν ἀδελφὴν τοῦ φίλου αὐτοῦ Λουκιανῷ, θελκτικὴν, ὥρην καὶ πενήθορον, συνειννήθη πρὶν ἢ θαμβωθῇ. Διὰ λέξιν, λεχθεῖσαν ὑπὸ τῆς θείας αὐτῆς καὶ ἀναμιμνήσκουσας αὐτῇ τὴν μητέρα τῆς, σιγηλῶς κατέδρεχον τὰς παρειὰς αὐτῆς δάκρυα· καὶ ὁ Ροβέρτος εἶδε τὰ δάκρυά της πρὶν ἢ ἰδῇ τὴν καλλονὴν τῆς. Ἐλυπήθη αὐτὴν πρὶν ἢ τὴν ἀγαπήσῃ.

Ἡ Λουκία, ὅσον ἀπὸ μέρους αὐτῆς, εὐγνωμόνως ἀπεδέξατο τὴν σεβαστὴν ταύτην συμπάθειαν, καὶ ἡ τεθλιμμένη καρδιά της ἀπεδέξατο ἀνευ δυσπιστίας καὶ ἀνευ ἐνδοιασμοῦ τὴν καρδίαν ταύτην, ἥτις συνεμερίζετο αὐτῇ τὸ ἄλγος τῆς.

Ἐπειτα ὁ Ροβέρτος ὠμίλησεν αὐτῇ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς· καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς του ὠμίλει περὶ τοῦ Ροβέρτου. Οὐδέποτε εἶδον ἀλλήλους, καὶ ὁμῶς ἐγνωρίζοντο τὸρα.

Ὁ ἔρως, ὁ οὕτω ἐκ τῆς λύπης γεννηθείς, ἴσως εἶνε ὁ πάντων ἰσχυρότερος καὶ ὁ βαθύτερος ἐρριζούμενος. Ἀλλως τε, ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Λουκία συννητήθησαν ἐν καταλληλοτάτῳ χρόνῳ καί, οὕτως εἰπεῖν, κρισιμωτέρῳ τοῦ βίου αὐτῶν.

Ὁ Ροβέρτος ἤρξατο ἀπαυδῶν ἐκ τοῦ μονήρους βίου. Ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ἐν τῇ ὑπολήψει, ἐν τῇ περιουσίᾳ, ἀναμφιβόλως εἶχε νὰ προοδεύσῃ ἀκόμη, ἀλλὰ τέλος εἶχε φθάσει εἰς τι σημεῖον. Ἄν εὕρισκε βραδύτερον τὴν Λουκίαν πλουσίαν καὶ εὐγενῆ κληρονόμον, θὰ ἀντίστατο βεβαίως, ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ αὐτῆς, εἰς τὸν ἔρωτά του· ἀλλ' ἡ θέσις, ἐν ἣ εἶχε κατακτήσει αὐτὴν, καὶ ἦτις προῦβαινε αὐξοῦσα, ἀπήλλασεν αὐτὸν τοῦ λοιποῦ πάσης ὑπονοίας.

Ἡ Λουκία, προσβληθεῖσα ὑπὸ μεγάλης λύπης, καὶ αἰσθανομένη ἐαυτὴν ἀδιάφορον, ζήτην τῷ πατρὶ καὶ οἶονε δις ὄρφανή, μακρὰν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, ὃν ἠγάπα, πλησίον τῆς Βάλλδας, ἣν ἐμίσει, ἐνίοτε ἰλιγγία ἀπέναντι τῆς ἐλλείψεως τῶν προσφιλῶν αὐτῇ ὄντων.

Ὁ Ροβέρτος ἐκόμισεν αὐτῇ ὅ,τι ἐζήτηι, καὶ ἡ Λουκία ἔδωκε τῷ Ροβέρτῳ ἐκεῖνο, οὐτινος εἶχεν ἀνάγκην.

Ἐν ταῖς ἀπλαῖς, ἀδόλοις καὶ εἰλικρινέσι ταύταις φύσεσι, καὶ ὁ ἔρως ἔπρεπε νὰ ᾔνε εἰλικρινής, ἀπλοῦς καὶ ἀδόλος.

Ἡ Λουκία καὶ ὁ Ροβέρτος ἔπειναν ἀλλήλους τὰς χεῖρας ὡς φίλοι. Καθ' ἣν ἡμέραν θὰ ἐνόουν ὅτι αἱ καρδίαι αὐτῶν εὕρισκοντο εἰς παραφωνίαν, θὰ τὸ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ κυρία Δ' Ἀρνώλδου, ὑποφύρουσα, μετεκαλέσατο τὸν διδασκτορά. Ἀφ' οὗ ἡ ἱατρικὴ γνωμοδότησις ἐδόθη καὶ ἡ συνταγὴ ἐγγράφη, καθήσαντες ὠμίλουν. Ἦσαν πλησίον τοῦ πυρός, διότι ἦτο χειμὼν· ὁ κ. Δ' Ἀρνώλδος ἀπῆν ἐν Παρισίοις, ἀλλ' ἡ Λουκία ἦν παρούσα.

Ἡ κυρία Δ' Ἀρνώλδου ὠμίλησε περὶ τινος νεάνιδος τῆς αὐτῆς περιωπῆς, ἐν τῷ προαστεῖῳ τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, ἣν ὁ διδάκτωρ Ροβέρτος ἐθεράπευσε τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ ἦτις νυμφεύεται τὴν ἐπαύριον.

— Εἶνε θελκτικὴ, δὲν εἶνε ἀληθής; εἶπε τῷ Ροβέρτῳ ἡ κυρία Δ' Ἀρνώλδου, ἥτις ἦτο καὶ ἐπιεικής· ὀλίγον ζωηρὰ καὶ ἀκκιζομένη, ἀλλὰ θελκτικὴ... Εἶνε τῆς γνώμης σας, ὑποθέτω, σιωπηλὴ μου;

— Ἰσως ἀπαιτεῖτε, ἀγαπητὴ κυρία, τὴν γνώμην μου· ἀλλ' αὕτη δὲν συμφωνεῖ καθ' ὅλοκληρίαν μετὰ τὴν ὑμετέραν, εἶπεν ὁ Ροβέρτος. Δὲν ὁμιλοῦμεν, δὲν εἶνε ἀληθής, περὶ τῆς μορφῆς, ἥτις πιθανὸν νὰ ᾔνε θελκτικὴ τῷ ὄντι, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἠθικοῦ προσώπου. Καὶ δύναται νὰ ᾔνε τις θελκτικός, ὅταν δὲν ᾔνε; Σὺς ὁμολογῶ, κατὰ τὴν γνώμην μου, ὅτι ἡ ἠθικὴ ἀδυναμία δὲν εἶνε ἀρετὴ, διότι ἡ ἀρετὴ αὐτῆς συνίσταται ἐξ ἀρνήσεων, οὔτε θέλητρον, διότι φεύγει καὶ ἐκλείπει κατὰ τὴν δοκιμασίαν, καί, ὡς διεργωγὸς δοχεῖον, ἀφίνει νὰ ἐκρῇ πᾶν ὅ,τι χύνεται εἰς αὐτό.

— Ὡ! ὦ! εἶπεν ἡ κυρία Δ' Ἀρνώλδου γελῶσα, βλέπω, διδάκτωρ, ὅτι σὰς χρειάζεται ἡρώεις.

— Ποσῶς, ἐπανελάβε ζωηρῶς ὁ Ροβέρτος, μοὶ ἀρμόζει μία γυνή. Μία γυνή, αἱ λέξεις αὗται περιλαμβάνουσι τὸ πᾶν, ὡς ἡ λέξις ἀνὴρ. Τὸ ἀποτελοῦν τὴν μεγάλην καλλονὴν τῆς γυναικὸς εἶνε τὸ νὰ ᾔνε ἀνδρεία ἐν τῇ χάριτι, καὶ ἰσχυρὰ ἐν τῷ μειδιάματι. Ἡ γυνή, τὴν ὁποίαν θὰ ἀγαπήσω, θὰ ᾔνε σύντροφος καὶ ὁμοία ἐμοῦ. Θὰ ἐρείδεται ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου καὶ θὰ στηρίζωμαι ἐπὶ τῆς καρδίας της. Δὲν μοὶ ἀρέσκουσι ποσῶς αἱ ἐλαφραὶ ἐκείναι κόραι, ὄντα τεχνητὰ καὶ εὐθραυστα, αἵτινες δὲν εἶνε οὔτε σύζυγοι, διότι οὐδὲν ἔχει ὁ ἀνὴρ νὰ εἴπῃ αὐταῖς, οὔτε μητέρες, διότι αὗται δὲν ἔχουσι νὰ εἴπωσι τίποτε εἰς τὰ τέκνα των. Κατ' ἐμέ, γυνή καὶ μάλιστα τελεία γυνή, εἶνε ἐκείνη, ἥτις σκέπτεται καὶ αἰσθάνεται, ἥτις θέλει καὶ ἥτις ἀγαπᾷ. Τοιαύτην θὰ ἤθελον τὴν γυναῖκα, εἰς τὴν χεῖρα τῆς ὁποίας ἡμέραν τινα θὰ ἔτεινον τὴν ἰδικήν μου.

Ἡ Λουκία ἠκροῦτο σιωπηλῇ, ἀκίνητος, μετ' ὀφθαλμῶν εἰς τὸ πῦρ τοῦ θερμαντήρος προσηλωμένων.

Ἀποσυρθέντος τοῦ Ροβέρτου, καὶ τῆς κυρίας Δ' Ἀρνώλδου μὴ δυναμένης νὰ ἐγερθῇ ἀπὸ τοῦ θρόνου αὐτῆς, ἡ

Λουκία ἠγέρθη διὰ τὴν προπέμψην αὐτόν. Ἀμφότεροι εὐρέθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων στιγμὴν τινα μόνοι.

Ὁ Ροβέρτος ἀπεχαιρέτισεν αὐτήν· ἡ Λουκία ἵστατο ἀκίνητος.

— Τί σκέπτεσθε; ἠρώτησεν αὐτὴν μετὰ γλυκύτητος.

— Δὲν σκέπτομαι, ἀπήντησεν ἡ Λουκία, μὴ ὑψοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἠρώτων ἑμαυτήν.

— Καὶ τί ἠρωτᾶτε;

— Ἡρωτώμην ἐὰν ὁμοιάζον πρὸς τὴν γυναῖκα ἦν περιεγράψατε πρὸ ὀλίγου.

— Καὶ πρὸς τί ἐκάμνετε τὴν ἐρώτησιν ταύτην; ἐπανάλαβεν ὁ Ροβέρτος συγκεκινημένη τῇ φωνῇ.

— Ἐπειδὴ ἂν ἤμην γυνὴ ὁμοία πρὸς τὴν περιγραφείσαν, ἐξηκολούθησεν ἡ νεᾶνις αἰφνης ἐγείρασα τοὺς ὀφθαλμούς, θὰ ἐτόλμων νὰ τείνω ὑμῖν τὴν χεῖρα, λέγουσα: «Δύνασθε νὰ θέσητε τὴν ὑμετέραν, Ροβέρτε!»

— Καὶ ἐγώ, Λουκία, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, ἔδωκα ὑμῖν τὴν καρδίαν μου καὶ σὰς διδώ καὶ τὴν ζωὴν· διότι ἰδική σας ἦτο ἡ εἰκὼν ἣν ἐχάραξα.

Ἐθλιψαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων, καὶ τὰ πάντα ἐλέχθησαν. Ἡγαπῶντο.

Γνωστὸν εἶνε τότε μεθ' ὁποίας δυνάμεως, μεθ' ὁποίας θελήσεως, μεθ' ὁποίου πάθους ἦτο ὠπλισμένος ὁ Ροβέρτος ἐν τῇ κεκρυμμένῃ καὶ τοσοῦτον φοβερᾷ ταύτῃ πάλῃ, ἥτις προὔκαλειτο μετὰ αὐτοῦ καὶ τῆς Βάλδας. Ἄν τὸ ἴδιον συμφέρον καὶ ὁ ἑαυτοῦ βίος μόνον διεκινδύνευον, θὰ ἦτο μᾶλλον ἀδιάφορον δι' αὐτόν καὶ ἴσως δὲν θὰ ἤρχιζεν.

Ἄλλ' ἐμάχετο ὑπὲρ τριῶν, εἶχε νὰ προφυλάξῃ καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ ἀπέναντι τῆς Βάλδας δύο ὑπάρξεις, αἵτινες ἦσαν αὐτῇ προσφιλέστεραι τῆς ἰδίας· καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι δὲν εἶχε τὴν ἀγγίνοιαν, τὴν ὀξυδέρκειαν, τὴν ἐνεργητικότητα, ὅπως ἀντιστῇ εἰς τοιοῦτον ἐχθρόν.

Ἐγνώριζε τὴν Βάλδα, καὶ ἤξευρε κατὰ πόσον ἦτο ἱκανή. Μετ' αὐτῆς δὲν ἤρκει νὰ μάχηται τις, ἔπρεπε νὰ μαντεύῃ, καὶ αἱ ἐπιβουλαὶ αὐτῆς ἦσαν φοβερώτεραι τῶν κτυπημάτων τῆς.

Δὲν ἔπρεπε νὰ προσδοκᾷ τις παρ' αὐτῆς σφοδρὰν προσβολὴν καὶ πόλεμον φανερόν· ἐμίσει ὑπούλως, διέπραττε τὸ ἐγκλημα ἀνάνδρως.

Διὰ τοῦτο ἀπεστρέφετο παρὰ φύσιν τὴν εὐθύτητα καὶ τὸ ἄδολον τοῦ Ροβέρτου· οὗτος ὤφειλε πρὸ πάντων νὰ παραμονεύῃ.

Ἦτο αὐτῇ ἀπηγορευμένον νὰ ἀφερέσῃ τὴν προσωπίδα τῆς Βάλδας· ἔπρεπε νὰ προσμένῃ.

Πληροφορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ τὰ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ κ. Δὲ Σερζύ, ἐσκέπτετο λογικῶς ὅτι τὴν περιουσίαν τῆς Λουκίας καὶ τοῦ Λουκιανοῦ ἐπωφθαλμία ἡ Βάλδα.

Ἐνόμιζεν ἐντεῦθεν ὅτι ἔχει λαβὴν ἐπ' αὐτῆς. Ἠλπίζεν ὅτι οἱ πόθοι αὐτῆς θὰ προὔδιδοντο κατὰ τινα τρόπον. Ἦτο βέβαιος ὅτι εἶχε πρὸς τὸ μέρος αὐτοῦ τὴν ἀφιλοκέρδειαν, καὶ δὲν ἐφαντάζετο ὅτι ἡ ἀπληστία τῆς Βάλδας ὑπερεῖχε, καὶ ὅτι ὁ ἐγωϊσμὸς ἔχει τὴν τύχην νὰ νικᾷ τὴν αὐταπάρνησιν.

Ὁ Ροβέρτος ἦτο πεπεισμένος ὅτι ἡ Βάλδα ὑπὲρ ἑαυτῆς καὶ μόνῃς εἰργάζετο. Ἀλλὰ κατὰ τοῦτο ἠπατάτο· ἡ Βάλδα ἐσκέπτετο πρὸ πάντων, ἐσκέπτετο ἀδιακόπως περὶ τῆς Ἀγγελίνας· καὶ ἡ μητρικὴ στοργὴ προσέθετεν αὐτῇ ἰσχύν, περὶ ἧς οὐδόλως ὑπώπτευν ὁ Ροβέρτος.

ΙΓ'

Ἡ Βάλδα παίζει τὸ παιγνίδιον τῆς.

Ἐν τῇ ἐσπερίδι, ἐν ἣ ὁ κ. Δὲ Σερζύ προσεκάλεσε τὸν διδάκτορα, ἡ Βάλδα, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀνάγκης, χωρὶς νὰ φανῇ αὐτῇ, ἀφῆκε νὰ προαισθανθῇ παρατηρητῆς ἀγρυ-

πνος καὶ προσεκτικὸς ὡς ὁ Ροβέρτος πραγμά τι, ὅπερ ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀρχὴ ἐχθροπραξιῶν.

Οὐδὲν ἐν τούτοις συνέβη ἐν τῇ ἐσπερίδι ταύτῃ ἔκτακτον ἢ ἄτακτον, ἀλλ' ὁ Ροβέρτος παρατήρησεν ἐν τῇ σκοτει ἀορίστως πρῶτην τινὰ κίνησιν τοῦ ἐχθροῦ.

Ἡ Λουκία, περιβεβλημένη τοὺς ἀδάμαντας, οὓς ἐδωρήσατο αὐτῇ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς, ἠκτινοβόλει ἐκ χάριτος καὶ καλλονῆς.

Ὁ Ροβέρτος ἐκτεθαμβωμένος αὐτὴν καὶ μόνῃν ἀρχήθεν ἔβλεπεν· ἀλλὰ διάφορα μικρὰ ἐπεισόδια, ἀναξία λόγου κατ' ἀρχάς, ἐπέσυρον μετ' οὐ πολὺ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ.

— Δὲν εἶμαι πολὺ καλὸς χορευτής, εἶπε γελῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ χοροῦ πρὸς τὴν Λουκίαν· ἐλπίζω ἐν τούτοις ὅτι θὰ συγκατανεύσητε νὰ χορεύσωμεν ἐν βάλς.

— Εὐχαρίστως! εἶπεν ἡ Λουκία· τὸ πρῶτον βάλς, δὲν ἔχει οὕτω;

Ἐχόρευσαν. Ὁ Ροβέρτος νῦν κατὰ πρῶτον ἠσθάνθη ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ τὴν καρδίαν ἐκείνης ἣν ἠγάπα· ἦτο παραδεδομένος εἰς εἶδος τι μέθης.

— Φυλάξατέ μοι ἀκόμη ἐν βάλς, σὰς παρακαλῶ, οἶαν δήποτε ὦραν καὶ ἂν θέλητε, εἶπεν εἰς τὴν Λουκίαν, ὁδηγῶν αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν τῆς.

— Δὲν θὰ προσκαλέσητε ἄλλην τινὰ; ἐπανάλαβεν αὐτή.

— Τίνα θέλετε νὰ προσκαλέσω;

— Ἀλλὰ τὴν κυρίαν Δὲ Σερζύ.

— Οὐχί, ποτέ· πολὺ ὀλίγον γνωρίζω αὐτὴν καὶ ἔπειτα εἶνε περιεστοιχισμένη ὑπὸ πολλῶν καὶ προσκεκλημένη ὑπ' αὐτῶν.

— Προσκαλέσατε τοῦλάχιστον τὴν μικράν μου Ἀγγελίαν. Γνωρίζετε αὐτὴν ἐκ τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Δ' Ἀρνώλδου· παρατηρήσατε αὐτὴν πόσον εἶνε θελκτικὴ!

Ἡ Ἀγγελίνα, ὡς καὶ ἡ Λουκία, ἦτο θελκτικὴ τῇ ὄντι· ὁ Ροβέρτος τὴν προσεκάλεσεν.

Αὕτη ἠσθάνθη ἐλαφρὸν ἀνασκίρτημα, καὶ ἐχαιρέτισε συναινοῦσα καὶ ὑψοῦσα ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους καὶ γλυκεῖς αὐτῆς ὀφθαλμούς. Ἀλλ' εἶχεν ἤδη πολλὰς προσκλήσεις καὶ μόνον διὰ βραδύτερον ἠδυνήθη νὰ τὸν ἐγγραφῇ ἐν τῇ σημειωματαρίῳ τῆς.

Ὁ Ροβέρτος, παρὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ὡς κοινωνικοῦ ἀνθρώπου εὐχέρειαν, ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἐκτοπισθέντα καὶ σχεδὸν ξένον ἐν τῇ λαμπύρῃ ταύτῃ ὁμηγύρει τῶν ἐπισημοτήτων τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς. Ὀλίγους μόνον ἐξ αὐτῶν ἐγνώριζεν.

Ὅτε διήρχετο τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ὅπως μεταβῇ καὶ συγχάρῃ τῇ Λουκιανῇ, διέβη πλησίον τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ, καὶ ἐξεπλάγη, ἀγνοῶν διὰ τί, ἐκ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ἀνδρός, μεθ' οὗ συνωμίλει αὕτη τὴν στιγμὴν ταύτην.

Ἦτο μεσηλιξ, ὑψηλός, ἰσχνός, ἀκαμπτος, ἔχων ἐπὶ τῶν χειλέων νευρικὸν μειδίαμα.

— Γνωρίζεις τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ὀμιλεῖ ἐκεῖ μετὰ τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος τὸν Λουκιανόν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι! ἀπήντησεν ὁ Λουκιανός· λησμονεῖς ὅτι ἦλθον καὶ εἶμαι ἐνταῦθα περισσότερον σοῦ ξένος;

Ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν, ὁ κ. Δὲ Σερζύ ἐκλήθη ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ, μεθ' ἧς ἀντήλλαξε λέξεις τινὰς καὶ προὔχωρησε πρὸς τὸν Λουκιανόν καὶ τὸν Ροβέρτον ὁδηγῶν τὰν περὶ οὗ ὁ λόγος κύριον.

— Γιέ μου, εἶπεν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ, ἔρχομαι νὰ σοὶ παρουσιάσω ἐγὼ αὐτός, ἕνα τῶν ἀρίστων φίλων τῆς οἰκίας, ὅστις ἐλπίζω ὅτι θὰ γίνῃ καὶ ἰδικός σου, τὸν κύριον μαρκήσιον Δὲ Μοζιρόν.

Ὁ Λουκιανός ἐχαιρέτισεν ἀρκετὰ ψυχρῶς. Ὁ κ. Δὲ Σερζύ διέκοψε καὶ ἐξηκολούθησε τὴν συνδιάλεξιν μετὰ πολλῆς τῆς ζωηρότητος· ὁ κ. Δὲ Μοζιρόν ἠγωνίσθη νὰ

μεταδῶση τὸ ἐπ' αὐτῷ καὶ εἰς τοὺς δύο νέους μέρος τῆς ζωηρότητός του, ἀλλ' ὁ πάγος δὲν ἐρράγη.

— Μοὶ ἀπαρέσκει ὑπερβολικῶς οὗτος ὁ κ. Δὲ Μοζιρόν! εἶπεν ὁ Λουκιανὸς τῷ Ροβέρτῳ, ὅτε ἀπεμακρύνθη μετὰ τοῦ κ. Δὲ Σερζύ.

Ὁ Ροβέρτος, ὅστις παρηκολούθει τὸν Μοζιρόν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, εἶδεν αὐτὸν διευθυνόμενον πρὸς τὴν Λουκίαν.

Ὁ Μοζιρόν προσεκάλεσε τὴν Λουκίαν.

— Συγχωρήσατέ μοι, κύριε, τῷ εἶπεν ἐκείνη, εἶμαι καταβεβλημένη.

— Δὲν θὰ χορεύσητε καθ' ὅλην τὴν ἐσπερίδα, δεσποσύνη; ἠρώτησεν ὁ Μοζιρόν μετὰ τοῦ αἰωνίου μειδιάματός του.

— Ἀγνοῶ, δὲν πιστεύω.

— Παρατηρήσατε, δεσποσύνη, ἐπανελάβε ζωνῶς ὁ Μοζιρόν, ὅτι εἰσθε πολὺ ἐλευθέρα νὰ ἐκλέξητε τὸν χορευτὴν σας, ὅτι θὰ δυσαρεστηθῶ πολὺ νὰ ἀποκλεισθῶ ἀφ' ὑμῶν, ἀλλὰ θὰ ἤμην πολὺ ἀπαρηγόρητος, δὲν λέγω ὅτι θὰ σὰς στερήσω νὰ χορεύσητε μετ' ἄλλου, ἀλλὰ θὰ ἀναβάλω τὴν σειρὰν ἄλλου.

Ἐχαιρέτισεν ὑποκλινῶς καὶ ἀπεσύρθη.

Εἶνε ἀληθές ὅτι ἡ ἄρνησις χοροῦ οὐδὲν ἔχει τὸ προσβλητικόν, καὶ ὅτι ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐν ἣ εὐρίσκοντο ἡ Λουκία καὶ ὁ Μοζιρόν, ἦτο ὑπερβολικὸν τὸ νὰ θεωρήσῃ κακὸν ὁ Μοζιρόν τὸν μετ' ἄλλου τινὸς χορὸν τῆς Λουκίας.

Ἐν τούτοις, ὅτε προὔχρησεν ὁ Ροβέρτος καὶ ἐξητήσατο τὸ βάλς, ὅπερ ἡ Λουκία προὔπescheto αὐτῷ, αὕτη ἀπήντησεν εἰς αὐτόν, ὅτι δὲν θὰ χορεύσῃ πλέον.

— Πρὸ ὀλίγου δὲν σὲ προσεκάλεσεν ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Ροβέρτος.

— Οὐχί, ἀπεκρίνατο ἡ Λουκία, μοὶ εἶπε καὶ τι ἐκ μέρους τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ.

Ὁ Ροβέρτος ἐπανελθὼν ἐχόρευσε μετὰ τῆς Ἀγγελίνας τὸ βάλς.

Ἐμίλησεν αὐτῇ εὐμενῶς, διότι ἡγάπα αὐτὴν ὡς ἀγαπομένην ὑπὸ τῆς Λουκίας. Αὕτη οὐδεμίαν λέξιν ἀπήντησεν αὐτῷ.

Μόνον ὅτε ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἔθετο ζωνῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονος, καί, ἐπειδὴ ἔβλεπεν αὐτὴν ὀλίγον ἐκπληκτος:

— Νομίζω ὅτι θὰ κάμετε καλὰ νὰ δυσπιστῇτε εἰς τὸν κ. Δὲ Μοζιρόν, εἶπεν αὐτῷ.

ΙΑ'

Βίος καὶ περιπέτειαι τοῦ κ. μαρκησίου Δὲ Μοζιρόν.

Ἡ Βάλδα, ἥτις τοσοῦτον χρόνον ἦν ἀποκεχωρισμένη τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, ἤθελε νῦν νὰ ἔχῃ αὐτὴν πάντοτε πλησίον τῆς, ἐν τῷ ἐνδιατιμήματί τῆς, νὰ κρατῇ αὐτὴν ἐν ταῖς χερσίν, ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῆς· διὰ τοῦτο ἔδωκεν αὐτῇ τὸ παλαιὸν δωμάτιον τῆς Λουκίας, πλησιέστατα τῷ ἀρχαίῳ δωματίῳ τῆς κ. Δὲ Σερζύ καίμενον.

Ἡ ἀπληστία αὕτη τῆς μητρικῆς στοργῆς μετεῖχεν ἰσχυρῶς ἀσυνεσίας. Ἡ Ἀγγελίνα ἀδιακόπως ἦτο ἐκεῖ· τοῦτο ἦτο μὲν γλυκὺ διὰ τὴν μητέρα, ἥτις ἐλάτρευε τὸ τέκνον τῆς, καὶ διακαῶς ἐπεθύμει νὰ βλέπῃ αὐτὴν εὐτυχῇ, ἀλλ' ἦτο ἐπικίνδυνον διὰ τὴν γυναῖκα, ἥτις ἐμίσει τὸν υἱὸν καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ οἴκου, καὶ ἐμελέτα τὴν ἀπώλειαν καὶ καταστροφὴν αὐτῶν.

Ἡ Ἀγγελίνα, μάρτυς κατὰ πάσαν ὥραν, ἦτο κατὰσκοπος, ἀθῶα καὶ ἀκουσία, ἀλλ' οὐδὲν ἤττον κατὰσκοπος.

Γνωρίζομεν ἄλλως τε ὅτι μετεῖχε τῆς φύσεως τῆς γαλῆς ἐν ἐλάσσονι τῆς μητρὸς βαθμῇ· ἔβλεπεν, ἤκουε, παρε-

τῇρει, χωρὶς νὰ φαίνεται, καὶ ὑπὸ τὸ ράθυμον καὶ ἀποκεκοιμημένον πρόσχημα, οὐδὲν ἄφινε νὰ διαφεύγῃ αὐτὴν.

Ἄλλως τε αὕτη ἡ τάσις διωρθοῦτο παρ' αὐτῇ ὑπὸ τῆς μεγάλῃς τρυφερότητος, γλυκύτητος καὶ ἀγαθότητος, καθ' ἃς ὁμοιάζεν ἀναμφιβόλως πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς, καὶ αἵτινες ἐν ταῖς πλείσταις τῶν μιγάδων γυναικῶν ἔχουσι παιδικὴν χάριν τόσον ἐλκυστικὴν.

Ἡ Βάλδα τὴν παραμονὴν τῆς ἐσπερίδος ἔσχε μετὰ τοῦ μαρκησίου Δὲ Μοζιρόν μακρὰν σύσκεψιν. Ἀπέστειλε τὴν Ἀγγελίναν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς· ἡ Ἀγγελίνα, ἐρχομένη νὰ ζητήσῃ θήκην τινὰ ἐν τῷ δωματίῳ τῆς μητρὸς τῆς, συνεχομένῳ μετὰ τῆς αἰθούσης, ἤκουσε μόνον τὸ ὄνομα τῆς Λουκίας, προφερόμενον χαμηλοφώνως ὑπὸ τῆς Βάλδας, ἀλλὰ προφερόμενον μετὰ τινος τόνου, ὅστις ἔδιδεν αὐτῇ σπουδαιότητα μεγίστην.

Καὶ ἔπειτα, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διὰ τί, δὲν ἡγάπα τὸν κ. Δὲ Μοζιρόν, ἐν τοσοῦτον εὐπροσηγόρως ὑπεδέχετο ἡ μήτηρ αὐτῆς. Τοῦτο ἦτο ὀρμέμφυτον παρ' αὐτῇ — καὶ τί παρ' αὐτῇ δὲν ἦτο ἐμφυτος ροπή; — ἀλλὰ τὸ ἐνστικτον τοῦτο δὲν ἡπάτα αὐτὴν.

Ὁ κ. Δὲ Μοζιρόν ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀνὴρ τεσσαρακονταῦτης, καὶ τοι ἐνομιζέτο ὑπ' ἄλλων μὲν τριάκοντα καὶ ἑξ ἑτῶν, ὑπ' ἄλλων δὲ τεσσαράκοντα καὶ πέντε. Ὁ βίος αὐτοῦ ὑπῆρξε λίαν ροσκοίνδυνος καὶ σφόδρα περπετειώδης, ὡς ἔλεγον.

Κατήγετο ἐξ ἀρχαίας οἰκογενείας, — τῆς οἰκογενείας τοῦ Μοζιρόν τοῦ Ἑρρίκου Γ', — ὅπερ ἀπετέλει τὸν τίτλον αὐτοῦ, ἀν' οὐχὶ πλέον τιμητικόν, τοῦλάχιστον μᾶλλον αὐθεντικόν. Εὐρέθη τὸ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίας ἔτος διαγωγῆς, κάτοχος εἰσοδήματος τεσσαράκοντα χιλιάδων φράγκων· ἀλλὰ κατασχευθεὶς ἀρκετὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων φράγκων, εὐρέθη ἀνευ λεπτοῦ κατὰ τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τοῦ.

Εὐτυχῶς δι' αὐτόν, τὸ ἀτυχές τοῦτο συμβᾶν συνέπεσε μετὰ τῆς πτώσεως τῆς αὐτοκρατορίας τῷ 1851.

Ὁ Μοζιρόν πάραυτα ἐνόησεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις τοῦ Δεκεμβρίου ἦτο ὅ,τι καλλίτερον ἡδύνατο νὰ ὀνειροπολήσῃ παίκτης ἀπολέσας ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν καὶ προτιθέμενος νὰ ἐπανορθώσῃ αὐτὴν. Εἶχεν ὥραϊον ὄνομα καὶ προστασίας· ἐσπούδασεν ἄλλοτε ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὴν Πολυτεχνικὴν Σχολὴν· προτίμησεν ὅμως ἀντὶ τοῦ σταδίου τοῦτου τῶν μελετῶν τὴν στρατιωτικὴν δόξαν.

Κατὰ τὰ ἄλλα δ' ἦτο ἀνδρεῖος, ἔχων τὴν τόλμην τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες οὐδὲν ἔχουσι νὰ ἀπολέσωσιν. Εὖρε σύντομον ὁδὸν καὶ ταχέως ἀπέβη ἀρχηγὸς τοῦ ἀραβικοῦ τμήματος.

Ἐφαίνετο ὅτι ἤρχισε νὰ ἀναλαμβάνῃ, ὅτε ἀπροσδοκῆτως ὑπεχρώθη νὰ δώσῃ τὴν παραίτησίν του. Τὸ μέρος μένει ἀρκετὰ σκοτεινὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Μοζιρόν· γινώσκουσι τὰ συμβᾶντα, ἀλλ' ἀγνοοῦσι τὰ αἷτια.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι βαρεῖται καταχρήσεις ἐσημειώθησαν· συνταγματάρχης τις κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ἔσχε μετὰ τοῦ Μοζιρόν ἐξήγησιν θυελλώδη, κατὰ συνέπειαν τῆς ὁποίας οὗτος ἔδωκε τὴν παραίτησίν του.

Δι' ἡσυχάζονται μάλιστα ὅτι ὁ γενναῖος συνταγματάρχης συνεβούλευσεν αὐτῷ νὰ πετάξῃ τὸν ἐγκέφαλόν του. Ἄλλ' ὁ Μοζιρόν ἐπέταξε τὸν τοῦ συνταγματάρχου.

Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὰ συμβᾶντα ταῦτα, ἐπανευρὼν ἐν Ἀλγερίᾳ ἐν τινι αἰθούσῃ τὸν συνταγματάρχην, ὡμίλησεν αἰνιγματωδῶς, ἐνώπιον αὐτοῦ, περὶ ἐντίμου καὶ σεμνῆς γυναικός, ἣν, λέγουσιν, ὅτι ὁ συνταγματάρχης ἡγάπα.

Ὁ συνταγματάρχης ὠργίσθη καὶ εἶχε λέξεις τινὰς ὀλίγον ζωηράς, ἀποκρουσθείσας ὑπὸ τοῦ Μοζιρόν.

Ὁ παραιτηθεὶς ἦτο ὁ προσβληθεὶς, ἐξέλεξε τὸ πιστόλιον καὶ τὴν ἐπαύριον ἀπέστειλε μεταξὺ τῶν ὀφρῶν τοῦ συνταγματάρχου μίαν σφαῖραν. Οὕτως ἐποίησατο ἀρχὴν τῆς τρομερᾶς αὐτοῦ φήμης.

Ἐπανήλθεν εἰς Παρισίους μετὰ τινων οἰκονομιῶν ὁ Μοζιρόν, αἵτινες ἠϋξήσαν μετὰ κερδοσκοπικῆς ἐπιτηδεύου-
τος ἐπὶ τῆς κόπρου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἀλλὰ δὲν ἐνόει
νὰ περιορισθῇ μέχρις ἐδῶ· ἀπέδιδεν εἰς τὸ τύμπανον ὅ,τι
προήρχετο αὐτῷ ἀπὸ τὸν πλαγίαυλον, καὶ ἔτι πλέον καὶ
ἔτι πρὸς. Εἶχε λοιπὸν στιγμὰς φοβερῶν ἐνοχλήσεων.

Ἐν τινι τῶν στιγμῶν τούτων ἔσχε τὴν εὐτυχίαν, ἣ
τὴν δυστυχίαν, ἔν τινι ἐσπερίδι παρὰ τινι ἐκατομμυρι-
ούχῳ τραπεζίτῃ, νὰ κερδήσῃ ὀγδοήκοντα χιλιάδας φράγ-
κων παρὰ τοῦ οἰκοδεσπότου.

Ὁ οἰκοδεσπότης λίαν προθύμως ἐπλήρωσεν, ἀλλὰ παρε-
τηρήθη ὅτι δὲν προσεκλήθη πλέον ἔκτοτε ὁ Μοζιρόν εἰς
τὰς ἐσπερίδας αὐτοῦ, καὶ ὅτι ὅτε συνήντα αὐτῷ ἐν τῇ
αὐτῇ τοῦ παιγνιδίου τραπέζῃ, οὐδέποτε ἔπαιζεν, οὐδ'
ἐστοιχημάτιζεν, οὐδ' ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς αὐτόν.

Δὲν εὗρισκε μέσον νὰ παροργισθῇ κατὰ τοῦ συνετοῦ
τραπεζίτου· ἀλλ' ὁ Μοζιρόν δις ἔκτοτε ἠναγκάσθη νὰ συν-
τρίψῃ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα τῶν ἀσυνέτων ἐκείνων, ὅ-
τινες ὠμίλησαν περὶ τῆς εἰς τὸ παιγνίδιον ἐπιτυχίας του.

Ἐφυλάχθη νὰ φονεύσῃ αὐτούς, ἀλλὰ διетήρησε τὴν
φήμην ἀλανθάστου σκοπευτοῦ καὶ ἐπιτηδεύου ἀκρωτηρι-
αστοῦ τῶν μελῶν.

Ἐν τούτοις τὰ κατορθώματα ταῦτα ἐγένοντο πρόξενα
ψυχρότητος εἰς τὰς ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ σχέσεις αὐτοῦ.
Κατέλειπεν ἐπὶ τινα χρόνον τὴν Γαλλίαν, μετέβη εἰς Ἰτα-
λίαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ τάγμα τῶν ζουάβων τοῦ ποντί-
φικος μετὰ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ἦρσεν ἐν Μιλάνῳ μετὰ τινος ἐκ Βερσαλλιῶν ἀντισυν-
ταγματάρχου, καὶ ἐπειδὴ οὗτος ἦτο φιλελεύθερος καὶ
ἐχθρὸς, τῷ ὄντι, ἐφόνευσεν αὐτὸν διὰ σφαίρας εἰς τὸν ἀρι-
στερὸν ὀφθαλμὸν ριφθείσης. Καὶ τί παράδοξον! . .

Ἐνόμισε τότε ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς Παρισί-
ους, καὶ ἀληθῶς ὑπελόγισε κάλλιστα τὴν φορὰν ταύτην τὸ
πρᾶγμα καὶ ἐπανεκάμφεν ἐκ τῶν σταυροφοριῶν.

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Μοζιρόν δὲν ἦτο πρὸς τὸ παρὸν ἐν
κακῇ θέσει.

Δὲν δύναται τις μὲν νὰ εἴπῃ ὅτι γενικῶς ἐτίμων αὐτὸν
πάντες· ἀλλ' ἐφοβοῦντο αὐτὸν ἅπαντες· καὶ τοῦτο δὲν
εἶνε ὀλίγον. Τὰ κατορθώματά του δὲν ἦσαν ἐξ ἐκείνων,
ἅτινα ἠδύναντο, ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ ἐποχῇ, νὰ προξε-
νήσωσιν αὐτῷ πολλὴν ζημίαν· περιεφρονεῖτο δὲ ἐλευθέρως,
ἐν συντόμῳ, ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀντιπολιτεύσεως, τῶν
δημοκρατικῶν, τῶν προγεγραμμένων καὶ τῶν ἄλλων ὑπὸ
τῆς δικαιοσύνης συλληφέντων.

Ἐξηκολούθει νὰ ζῇ ἐν ἀρκετῇ ἀφθονίᾳ. Καὶ διὰ τί ὅχι;
Ἀκριβῶς οὐδενὶ ἦν γινώστος.

Οὐχ ἦττον παρετήρουν — λίαν μυστικῶς — ὅτι ἐφοίτα
ἐπιμόνως παρὰ τῇ κυρίᾳ Μαρουσσῇ, ἀπὸ δεκαετίας χήρᾳ
συμβούλου τῆς Ἐπικράτειας. Ὁ ἀποθανὼν κατέλειπε καλὴν
περιουσίαν· ἀλλ' ἀφῆκε καὶ υἱὸν δέκα ἐτῶν.

Ἄν ἡ κυρία Μαρουσσῇ ἐνυμφεύετο ἐκ νέου, ἔχανε τὴν
διαχείρησιν τῆς περιουσίας· αὐτὴ δὲ ἡ ἰδίᾳ μόλις εἶχε
προῖκα ἐκατὸν χιλιάδων φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα.

Ἀλλ' ἄλλος τις πλὴν τοῦ Μοζιρόν ἠδύνατο νὰ ἐπιτρέψῃ
εἰς αὐτόν, νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην καὶ νὰ λάβῃ
τὸ μέρος του;

Θὰ μετενόει πολὺ ἂν ἐλάμβανε τὴν αὐθάδειαν ταύτην,
καὶ θὰ ἐστερεῖτο ἢ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, ἢ τοῦ ἀρι-
στεροῦ ὀφθαλμοῦ. Ὁ Μοζιρόν ἦτο εἰς τῶν φίλων τῆς οἰ-
κίας, ἰδοὺ τὸ πᾶν· καὶ ὑπελόγιζε τὰ εἰσοδήματα τῆς κυ-
ρίας Μαρουσσῇ καὶ οὐδὲν πλέον, μὴ δυνάμενος, πρὸς εὐτυ-
χίαν τοῦ κληρονόμου, νὰ θίξῃ τὰ κεφάλαια.

Ἄλλως τε δέ, ἡ κυρία Μαρουσσῇ ἦτο γυνὴ τριάκοντα
πέντε ἐτῶν, ἥτις ὑπῆρξε λίαν ὠραία, ἥτις δὲν ἐστερεῖτο
διακεκριμένης καὶ ἀξιοπρεποῦς ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσεως, καὶ
ἥτις ἠδύνατο ἀκόμη νὰ ἀξιοῖ νὰ ἀγαπᾶται.

Ὁ Μοζιρόν, ἀπηυδηκῶς καὶ ἐξαντληθεὶς προῶρως, εἶ-

χεν ἐν τούτοις πάντοτε δι' αὐτὸν τὸ γόητρον τῶν πα-
λαιῶν ἐπιτυχιῶν του.

Εἶχεν ἐξ ἐναντίας ἱκανὴν εὐφυΐαν, πεποιθήσιν μέχρις
αὐθαδεῖας προβαίνουσας, καὶ μεγάλην, ὡς τὴν ἀποκαλοῦσι,
πεῖραν τοῦ κόσμου, ἥτις συνίστατο πρὸ πάντων εἰς τὴν
μεγάλην περιφρόνησιν τῆς ἰδίας τάξεως· ῥώμην ἀξιοση-
μείων. Οὐδὲν ἐσέβετο, οὐδὲν ἐφοβεῖτο.

Ἡ Βάλδα διὰ σαφῶν ἐρευνῶν ἦτο λίαν ἐνήμερος τῶν
κατὰ τὸν Μοζιρόν, καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἀπεφάσισεν ἐπὶ
τοῦ προσώπου τούτου, ὅπερ, δοθείσης περιστάσεως, ἠδύ-
νατο νὰ γείνῃ αὐτῇ πολύτιμος σύμμαχος.

Ὁ Μοζιρόν εἶχε πρώτιστα πάντων, κατ' αὐτὴν, τὴν
μεγάλην ιδιότητα, ἥτις ἀπέβη πολὺ σπανία ἐπὶ τῆς διε-
φθαρμένης ἐποχῆς ἡμῶν· ἦτο ἄνθρωπος, ὅστις φονεύει.

Ἡ Βάλδα δὲν ἀπεφάσισεν ὀριστικῶς περὶ τοῦ σχεδίου.
Ἐγνώριζε πόσον μέρος κατέχουσι τὰ ἀπρόοπτα ἐν τοῖς
ἀνθρωπίνοις πράγμασι.

Δὲν εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ κάμῃ τὰ συμβάντα, ἀλλὰ νὰ
τὰ προπαρασκευάσῃ. Ἐζήτει τὸ δυνατόν τῶν πραγμάτων
καὶ τῶν συμπτώσεων, καὶ ἦτο ἐτοιμὴ, δραττομένη αὐτῶν
καὶ ποιουμένη τὴν κατάλληλον χρῆσιν των.

Εὗρισκετο συμπολιτευομένη καὶ ἀντιπολιτευομένη τὰς
προσωπικότητας καὶ τοὺς χαρακτήρας, ἔπειτα ἄφινε τὸ
πεπρωμένον νὰ ἐνεργῇ· ἐπεφύλασσε εἰς αὐτὴν ἐν ἀνάγκῃ
τὸ τελευταῖον κύπημα.

Ὅθεν, ἐνόμισε, ἂν οὐκ ἀνέγνω τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Ρο-
βέρτου, ὅτι ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν ἠδύνατο νὰ ἀντιποιηθῇ
ἐπωφελῶς τὴν χεῖρα τῆς Λουκίας.

Τοῦτο θαυμασίως ἦτο εὐνοϊκὸν διὰ τὸ παιγνίδιον τῆς
Βάλδας. Τοῦτο παρείχε πιθανότητας ἐγγυτάτας τῇ βε-
βαίωσιν: — ὅτι ὁ Μοζιρόν εὗρισκε κεκλεισμένην αὐτῷ
τὴν ὁδόν, τὸν διδάκτορα Ροβέρτον ἐραστὴν καὶ ἐρῶντα
τῆς Λουκίας, τὸν Λουκιανὸν ἀφωσιωμένον τῇ ἀδελφῇ καὶ
τῷ φίλῳ αὐτοῦ Ροβέρτῳ καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅστις φονεύει
εἶχεν οὕτω πολλὰς εὐνοϊκὰς περιστάσεις νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν
Βάλδα εἴτε τοῦ Ροβέρτου, ὅστις κατεῖχε μέρος τοῦ μυ-
στικοῦ της, εἴτε τοῦ Λουκιανοῦ, ὅστις ἐκράτει μέρος τῆς
περιουσίας της, διότι ἡ Βάλδα ὑπελόγιζε τὴν περιουσίαν
τῆς οἰκίας ὡς ἰδίαν ἢ μάλλον τῇ Ἀγγελίνᾳ ἀνήκουσαν.

Καὶ δὲν ἦτο τοῦτο μόνον· ὁ θάνατος τοῦ Ροβέρτου ἢ
τοῦ Λουκιανοῦ θὰ ὤθει εἰς ἀπελπισμὸν τὴν Λουκίαν· καὶ
εἶνε γνωστὸν μέχρι τίνος σημείου ἡ Βάλδα εἶχε τὸ πλεο-
νέκτημα νὰ φέρῃ καὶ νὰ ὠθήσῃ τὸν ἀπελπισμὸν εἰς τὰ
ἔσχατα ἀποτελέσματα αὐτοῦ.

Ἡ Βάλδα ὑπελόγισεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον καὶ ψυχρῶς
πάσας τὰς εὐνοϊκὰς περιστάσεις τοῦ μελετωμένου τούτου
συνοικισίου· καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο ἐξαιρετικόν.

Προῦκειτο, πρὸ πάντων, νὰ εἰσγάγῃ εἰς τὸ σχέδιον
τοῦτο τὸν Μοζιρόν, ὅπερ δὲν ἦτο δύσκολον, καὶ νὰ λάβῃ
τὴν συγκατάθεσιν τοῦ κυρίου Δὲ Σερζύ, ὅπερ δὲν ἦτο ἀδύ-
νατον.

Ἡ Βάλδα δὲν ἠδύνατο καὶ δὲν ἤθελε νὰ ρίψῃ τὴν Λου-
κίαν κατὰ κεφαλῆς τοῦ Μοζιρόν. Ἐπρεπε νὰ ἐπέλθῃ αὐτῷ
ἡ ιδέα καὶ νὰ κάμῃ αὐτὸς τὴν πρώτην αἴτησιν.

Ἐθῆκεν εἰς ἐνέργειαν διὰ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην τὸ
λεπτότερον στρατήγημά της. Εἶχε κατάλληλον ἄνθρωπον,
ὅστις ἤγαγε τὸ πρᾶγμα μέχρι τῆς ἡμισείας ὁδοῦ.

Ἐν τῇ ἀτελεῖ, διὰ τὴν ἔλευσιν τῆς Ἀγγελίνας, γενο-
μένην συσκέψει, ὁ Μοζιρόν ἐτόλμησεν ἤδη — τρέμων —
νὰ ἐμπιστευθῇ τῇ κυρίᾳ Δὲ Σερζύ τὰς ἐλπίδας του.

Ἐγνώριζε πόσον αὐταὶ ἦσαν παράτολμοι.

Ἀπὸ μακροῦ ἤδη χρόνου βλέπων τὴν δεσποσύνην Δὲ
Σερζύ αὐξάνουσαν ἐν χάριτι καὶ καλλονῇ, συνέλαβε τὸ
ὄνειροπόλημα τοῦτο, ἐφύλαξεν αὐτὸ κατ' ἀρχὰς μυστικόν,
κρίνων αὐτὸ αὐτὸς καθ' αὐτὸν ἀπραγματοποιήτων. Ἀλλ'
ἡ κυρία Δὲ Σερζύ ἦτο τόσον ἀγαθὴ πρὸς αὐτόν, ὥστε ἐπι-
βάλλεται αὐτῷ νὰ βασισθῇ εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην της, καὶ

νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὴν κατὰ πρῶτον, ἂν ἔπρεπε νὰ παραιτηθῇ τοῦ ὀνείρου του καὶ ἂν εἶχε δι' αὐτὸν προηγουμένως ἀδυναμίας τινὰ νὰ προσπαθῇ νὰ παρουσιάσῃ τοῦλάχιστον τὴν αἰτησίαν του.

Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ εἶπε πάσας τὰς περιστάσεις, τὰς ὁποίας ὁ Μοζιρόν προέβλεπε καὶ ἀνεγνώριζε βαθύτατα· ἀλλ' ἐζήτησαν ὁμοῦ τὰ μέσα τῆς ἀρσεως αὐτῶν, μετ' ἴσης καλῆς ἐκατέρωθεν θελήσεως, καὶ ἐτελείωσαν τὴν συνδιάλεξιν εὐρόντες τὰ μέσα ταῦτα.

Ἡ Βάλδα ὑπέσχετο τῷ Μοζιρόν, ὅτι πρὸ τῆς ἡμέρας τοῦ χοροῦ θὰ ὁμιλήσῃ τῷ κ. Δὲ Σερζὺ.

Ἐβλεπεν αὕτη τὰ ἐμπόδια, ἀλλὰ νὰ μὴ ἀπελπίζηται ὅτι δὲν θὰ νικηθῶσιν.

Οἱ δύο συνένοχοι ἀπεχωρίσθησαν νύχταριστῆμένοι ἀμφοτέροι.

Οὕτω ἡ ψυχρότης, μεθ' ἧς ἐν τῷ χορῷ ὑπεδέχοντο τὸν Μοζιρόν ἡ Λουκία καὶ ὁ Λουκιανός, οὐδόλως ἐνεθάρρυνε τὸν πρῶτον ποντιφικὸν ζουάβον· εἶδε καλῶς τοῦτο!

Καταβαίνων τὴν κλίμακα τῆς εἰσόδου, ὅπως ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἀμαξίαν του, ὕψωσε τοὺς ὤμους, ψιθυρίζων ὑπὸ τὸν μύστακα αὐτοῦ:

— Αὐτὰ τὰ παιδιὰ!

Ὁ Ροβέρτος, ἀκούσας τὴν λέξιν τῆς Ἀγγελίνας ἐγένετο ἔτι μᾶλλον ἀνήσυχος καὶ δὲν ἐκοιμήθη καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Ἐγνώριζεν ἐκ φήμης τὸν Μοζιρόν, καὶ ἐγνώριζε τὴν Βάλδαν καλλιτέρον ἢ ἐκ φήμης, ἀλλοίμονον!

Προησθάνετο, προέβλεπεν ὅτι ἡ συνενόησις καὶ ἡ σύμπραξις τῶν δύο τούτων ὁμοίων ὄντων ἡδύνατο νὰ παραγάγῃ. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτοῦ ἐδίδεν αὐτῷ τοῦλάχιστον τὴν εὐκαιρίαν τοῦ ν' ἀναγνώσῃ τοῦτο ἐν τῷ παιγνιδίῳ τῆς Βρασιλιανῆς, καὶ ἔφριξεν ἀναγνοὺς αὐτό.

ΙΕ'

"Ὅπερ δώσει δεῖγμα τῆς ἱκανότητος τῆς Βάλδας.

Ὁ Ροβέρτος εἶχε μέγα δίκαιον ν' ἀνήσυχῃ· πῶς, ἐναντίον πασῶν τῶν πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ συνετῶν προβλέψεων, ἐναντίον τῆς μετ' ἀφοσιώσεως δραστηριότητός του, ἡδύνατο νὰ ματαιώσῃ τὰ σχέδια καὶ τοὺς χειρισμοὺς τοῦ εὐκάμπτου καὶ διεστραμμένου τούτου πνεύματος τῆς Βάλδας, ἡσύχως καὶ μεθ' ὑπομονῆς, ἐν τῷ σκότει, πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῆς βαινούσης καὶ ὕψ' αὐτῆς καὶ μόνης ὁρωμένης; Ὁ τρόπος, δι' οὗ περιέπλεξε τὸν κ. Δὲ Σερζὺ, ὅπως ἀποβλέψῃ ἐπὶ τὸν Μοζιρόν, ἐνέπνευσεν αὐτῷ τρόμον, ἐπειδὴ πιθανὸν νὰ περιεῖχεν ὑστεροβουλίαν, δι' ἧς ἡδύνατο οὗτος ἡμέραν τινὰ νὰ ἀποβῇ αὐτῷ ἐχθρός.

Εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς, τὴν ἡμέραν, ὅτι εἶχε σπουδαίον τι ν' ἀνακοινώσῃ αὐτῷ διὰ τὴν Λουκίαν, καὶ ὅτι παρεκάλει αὐτὸν νὰ εἰέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Λέσχης.

Αἱ λέξεις αὗται, λεχθεῖσαι μεθ' ὕφους μυστηριώδους, ἐκέντησαν τὴν περιέργειαν τοῦ κόμητος, καὶ ἐπανήλθεν ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους.

Ἦρχισε μεθ' ὕφους ταπεινοῦ καὶ σχεδὸν δειλοῦ, ὅπερ ἐκολάκευεν ὑπερβολικῶς τὸν κόμητα, αἰσθανόμενον τὴν ἰδίαν ἀλάνθαστον ἐξουσίαν, καὶ ἔχοντα τὰς παραλόγους ἐξόχους ἀνδρὸς ἀξιώσεις.

— Φίλε μου, ἔχω τι νὰ σὰς ἐξομολογήθῃ, τῷ εἶπε, καὶ — φοβοῦμαι — νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην. Μοὶ ἔκαμον διάβημά τι, ὅπερ μὲ κατέλαβεν ἐξ ἀπροόπτου καὶ φοβοῦμαι μήπως διέπραξα ἀνοησίαν τινά. Εἶσθε λίαν ἀγαθὸς ὅταν λέγητε ἐνίοτε ὅτι δὲν στεροῦμαι ἐτοιμότητος πνεύματος...

— Εἶπον πάντοτε, διέκοψεν ὁ κόμης, καὶ ἐπαναλαμβάνω, ἀγαπητῇ μοι Βάλδα, ὅτι ἀναντιρρήτως εἶσθε ἡ βεβαιότερα καὶ ἡ εὐαγωγότερα πασῶν τῶν γυναικῶν, ὅς γινώριζω· ἂν δὲν προβαίνω πλεῖστον, τοῦτο πράττω, διότι δὲν θέλω νὰ σοὶ κάμω φιλοφρόνησιν.

— ὦ! ὄχι, ὄχι, εἶπεν ἡ Βάλδα γελῶσα καὶ ἐπιχαρίτως κινουσα τὴν κεφαλὴν, ἔχω τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν νὰ ἤμαι σύζυγος καὶ φίλη ἀνδρός, ὅστις εἶνε ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων ἱκανότητων τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, καὶ κάλλιστα συναισθάνομαι ὅτι οὗτος μοὶ ἐνέπνευσε τὰς ιδέας καὶ τὰς γνώμας τοῦ ἐξόχου αὐτοῦ πνεύματος· αὕτη εἶνε ἡ μόνη ἀξία μου. Ἀλλὰ, καίτοι μετὰ τῆς ἀκριβεστερας δυνατότητος συμμορφουμένη ταῖς ιδέαις καὶ ταῖς γνώμαις ταύταις, δὲν εἶμαι βεβαία ἂν ἐρμηνεύω αὐτὰς πάντοτε ὡς πρέπει· καὶ τοῦτο ἀκριβῶς μοὶ συνέβη σήμερον.

— Περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ.

— Πρόκειται περὶ εἰς γάμον αἰτήσεως τῆς Λουκίας ὑπὸ τίνος ὑποκειμένου, ὅπερ μὲ ἐπτενοχώρησε καί, τῇ ἀληθείᾳ, καθαρῶτατα ἀπεμάκρυνα αὐτό.

— Ἐπράξατε κάλλιστα, φιλότατη μοι, εἶπεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ· καὶ αἱ αἰτήσεις, αἵτινες ἤδη ἤλθον, μοὶ ἔδωσαν ἀφορμὴν νὰ εἶπω ὑμῖν τὴν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης σκέψιν μου. Σήμερον δὲν ὑφίσταται, ὡς ἄλλοτε, ὁ συρμός τοῦ νὰ νυμφεύωνται αἱ νεάνιδες νεαρῶταται· νυμφεύονται ὅταν φθάσωσιν εἰς ἡλικίαν εἰκοσιν ἢ εἰκοσι καὶ πέντε ἐτῶν, οὐχὶ πρότερον· καὶ ἔχουσι πολὺ δίκαιον. Ἡ Λουκία εἶνε κράσεως ἀσθενοῦς, ὥστε νὰ ἐξαίρεθῇ τοῦ γενικοῦ κανόνος. Ἐπειτα, πρὸς αὐτὸ τὸ συμφέρον τῶν τέκνων μου, δὲν ὀφείλω νὰ φυλάττω ἀνέπαφον τὴν ἰδίαν μου κληρονομίαν; Ὅθεν, ὁ θάνατος τῆς μητρὸς αὐτῶν μὲ ἠνάγκασε ν' ἀπαλλοτριωθῇ ὑπὲρ τοῦ Λουκιανοῦ τὴν μερίδα, ἥτις ἀνήκεν αὐτῷ ἐκ μέρους τῆς μητρὸς του· ἂν δὲ καὶ ὁ γάμος τῆς Λουκίας μοὶ ἐστέρει τὴν ἐπικάρπωσιν τῆς μερίδος αὐτῆς, θὰ παρεβιάζομην, τόσον ὅπως διατηρήσω τὴν ἐπιρροήν μου ἐν τισιν ὑποθέσεσιν, ὅσον ὅπως υπερασπίζω τὴν πορείαν πραγμάτων τινῶν, ὑφ' ὧν περιστοιχίζομαι, νὰ διαμελίσω τὰ κεφάλαιά μου. Ἐνθ' ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν ἔσομαι κατὰ πρῶτον, νομίζω, γερουσιαστής...

— Ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν! ἀνέκραξεν ἡ Βάλδα· ἐντὸς ἔτους θὰ ἦσαι γερουσιαστής! καὶ εἰς διάστημα τριῶν ἢ τεσσάρων ὑπουργός!

— Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀδύνατον, εἶπεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ θρυπτόμενος μετ' εὐχαριστήσεως. Κατὰ πάσαν περίπτωσηιν, σοὶ τὸ λέγω ἐμπιστευτικῶς, φιλότατη Βάλδα, ὅτι πολλοὶ τῶν φίλων μου καὶ ἐγὼ ἔχομεν ὑπ' ὄψει σπουδαίων ἐπιχειρήσεων, περὶ τῆς ὁποίας δὲν πρέπει ἐπὶ τοῦ παρόντος οὐδὲν τῶν οἰκονομολογικῶν μου μέσων νὰ φανερῶσω.

— Βεβαίως, εἶπεν ἡ Βάλδα, καὶ ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς σπουδαίας ταύτης ἐπιχειρήσεως ἤθελον νὰ σὰς ἐρωτήσω ἂν δὲν εἶχον ἄδικον ἀποπέμψασα εὐσημόνως, χωρὶς νὰ συμβουλευθῶ ὑμᾶς, τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἐζήτει τὴν χεῖρα τῆς Λουκίας.

— Διὰ τί; Ποῖον εἶνε λοιπὸν τὸ πρόσωπον τοῦτο;

— Ὅτι σὰς εἶπω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀμέσως, εἶπεν ἡ Βάλδα. Συχνάκις ἤκουσα μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ν' ἀναπτύσσητε εὐγλώττως τὰ ἐμβριθῆ νομοσχέδια ἐπὶ τοῦ νόμου τῆς κοινωνικῆς ἰσότητος καὶ τῶν μεταπολιτεύσεων, ὅστις διέπει τὴν νεωτέραν κοινωνίαν· σὰς ἤκουσα νὰ θλίβησθε πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τῶν τέκνων, διότι ὁ πατήρ τῆς οἰκογενείας δὲν ἔχει πλέον τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ὅλην διαχείρισιν τῶν ἀνηλίκων...

— Ἀναμφιβόλως, εἶπεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ὡς ἄρ' ἔδρας· οὕτω ἡ ἀπαλλοτρίωσις τῆς κτηματικῆς περιουσίας τῆς Λουκίας μοὶ εἶνε ἀπολύτως ἀπηγορευμένη, ἥτις ἐν τοσούτῳ ἀποφέρει πρὸς τρία ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, ἑκατὸν πενήκοντα χιλιάδας φράγκων. Ἄν εἶχον εἰς τὴν διαθέσιν

μου ταῦτα τὰ δύο ἑκατομμύρια καὶ τὰς πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων, εἰς δύο ἔτη, ἤθελον διπλασιάσει, διὰ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος μεγάλης ἐπιχειρήσεως, τὴν περιουσίαν τῆς Λουκίας.

— Δὲν εἶμαι διόλου ἔμπειρος τῶν τοιούτων, εἶπεν ἡ Βάλδα, ἀλλ' εἶνε δυνατόν ὁ γάμος, ἀπολύων τῆς κηδεμονίας τὴν Λουκίαν, νὰ καταστήσῃ τὰ κτήματα ταῦτα δικαίωμα :

— Μάλιστα, ἀλλ' ἐπανελάθεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ μετὰ τινος πικρίας, θέτει αὐτὰ ἀπλῶς εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ συζύγου αὐτῆς.

— Καὶ ἂν, εἶπεν ἡ Βάλδα, ἂν ὁ σύζυγός της ἔθετε ταῦτα εἰς τὴν ὑμετέραν διάθεσιν, εἰς ὑμᾶς ; . . .

— Καὶ πῶς ; εἶπεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ, πλησιάζων μετ' ἐνδιαφέροντος ἐγγύτερον.

— Ἰσως δὲν ἐνόησα πολὺ καλῶς ὅ,τι ἤκουσα· ἀλλὰ θὰ σὰς ἐπαναλάβω αὐτὰ ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερα. Ὁ μνηστήρ, περὶ τοῦ ὁποίου σὰς ὁμιλῶ, εἶνε ἐν τῶν μελῶν τῆς ἐνεργουμένης μεγάλης ἐπιχειρήσεως... — Ὁφείλω νὰ προσθέσω, ὅτι τρέφει πρὸς ὑμᾶς — καὶ τοῦτο καθιστᾷ αὐτὸν πρὸς με ἀρεστὸν — ἀπεριόριστον θαυμασμόν. Μοὶ ἔλεγεν, ὅτι ἂν ἡ εἰς τὴν ἰδρυομένην ἐταιρείαν καταβολὴ ὑμῶν ἦτο σπουδαιότερα, θὰ ἐξελέγεσθε ἐν πάσῃ περιπτώσει πρόεδρος· ὅτι αὐτὸς ἐκέκτητο περιουσίαν· καὶ ὅτι, ἂν εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ γείνη ὑφ' ὑμῶν δεκτὸς ὡς γαμβρός, ἐπίστευεν ὅτι, μὴ ἔχων ἀνάγκην οὐδενός, θὰ ἔθετεν εἰς χεῖρας ὑμῶν τὴν περιουσίαν καὶ τὰ συμφέροντα τῆς συζύγου αὐτοῦ καὶ τὰ ἴδια, εὐτυχῆς καὶ ὑπερήφανος, προπεφυλαγμένος ὅπισθεν τῆς ἐπιρροῆς καὶ ἰσχύος σας, θὰ ἤκολούθει τὴν διεύθυνσίν σας, καὶ — αὐταὶ εἶνε αἱ λέξεις του — θὰ ἦτο ὑπὸ τὰς διαταγὰς ὑμῶν.

Ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς διετέλεσε σιωπῶν, καὶ ἔπειτα ἠρώτησε :

— Ποῖον εἶνε λοιπὸν, Βάλδα, τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου ; . . . Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔκαμε τὴν Βάλδαν νὰ σταθῇ ἐπὶ δευτερόλεπτον, ἀλλ' ἐνόμισεν ὅτι ἡδύνατο τόρα νὰ προσφέρῃ αὐτό.

— Εἶνε ὁ κ. μαρκήσιος Δὲ Μοζιρόν, εἶπεν.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Μοζιρόν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἔκαμε κίνημα τι, ὅπερ ἄνευ τῆς συνετῆς προπαρascευῆς τῆς Βάλδας, ἴσως θὰ ἦτο σπασμός, ἀλλ' ὅπερ πάραυτα κολασθέν, ἡδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ἀπλῆ ἐκπλήξεως χειρονομία.

Ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἐκίνησε βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε μετὰ ταῦτα :

— Ὁ Μοζιρόν εἶνε ἄνθρωπος λίαν πνευματώδης !

— Ἀναμφισβητήτως, εἶπεν ἡ Βάλδα· ἀλλὰ σφοδρὰ κατηγορηθεῖς.

— Συκοφαντηθεῖς ! ἐπανελάβε ζωνρῶς ὁ κόμης· πάντοτε ἡ πραγματικότης εἶνε κατωτέρα τῶν φαινομένων.

— Λοιπὸν ! ἐπανελάθεν ἡ Βάλδα, βλέπω ὅτι, ὡς τὸ ἐφοβούμην, ἴσως διέπραξα ἀπερὶσκεψίαν, ἀποθαρρύνασα τὸν μαρκήσιον.

— Ἀπεθαρρύνετε λοιπὸν αὐτόν... ὀλοτελῶς ;

— Ὁλοτελῶς, σχεδὸν ὅχι· σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶμαι ἀπερίσκεπτος ὅταν δὲν ἦσθε ἐδῶ.

— Ἰσως καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι ἀπόλυτος ἐν ταῖς ιδέαις μου, εἶπεν ὁ κόμης.

— Καὶ ἔπειτα, εἶπεν ἡ Βάλδα, μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἡ θέσις μου εἶνε δυσχερής, καὶ ὅτι ἔχω πάντοτε νὰ λογαριάζω ἄλλας ἀντιστάσεις, πλὴν τῆς ὑμετέρας.

— Ποίᾳς ἀντιστάσεις ; ἠρώτησεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ συνοφρυνόμενος.

— Ἐ! ἀλλὰ τὴν τῆς Λουκίας πρῶτον. Ἡ Λουκία δὲν εἶνε θυγάτηρ μου.

— Εἶνε θυγάτηρ ἐμοῦ, ἰδική μου, καὶ ὁ νόμος ἀξιοῖ, ἡθικῶς τοῦλάχιστον, νὰ ἀναγνωρίζεται ἡ πατρικὴ ἐξουσία.

— Πιθανὸν ὁ κ. Δὲ Μοζιρόν νὰ μὴ ᾔηνε ἀρεστὸς τῇ Λουκίᾳ.

— Καὶ διὰ τί νὰ μὴ ᾔηνε ἀρεστὸς αὐτῇ ;

— Ἡ Λουκία ἴσως εἶπεν ὅτι εἶνε πολὺ μικρὰ δι' αὐτόν.

— Ἀληθῶς ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ. Δὲν εἶπεν ὅμως ὅτι ὑμεῖς ἦσθε πολὺ μικρὰ διὰ τὸν πατέρα της, ὑμεῖς, Βάλδα.

— Ὅσον δι' αὐτό, ἐπανελάβε ζωνρῶς ἡ Βάλδα, ἀναγκάζομαι νὰ ὁμολογήσω ὅτι ποσῶς δὲν εἶνε τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

— Ἐπειδὴ ; . . . εἶπεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ μετὰ βεβιασμένου μειδιάματος.

— Ἐπειδὴ ὑμεῖς εἰσθε ἐξαίρεσις, φίλτατέ μοι ! καὶ ἐξαίρεσις, ἥτις φρονῶ ὅτι εἶνε μοναδική ! Εἶμαι σύζυγός σας, καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα, εὐγνωμονῶ τῷ Θεῷ, νὰ ἐκφράσω ὑψηλοφώνως καὶ ἀπροκαλύπτως τὴν σκέψιν μου· ὑμεῖς διετηρήσατε, ὑμεῖς, πᾶσαν τὴν νεανικότητά σας, — ναί, ναί, παρὰ τὴν φιλαρέσκειαν τῆς λευκῆς κόμης σας ! — καὶ προσθέτω πᾶσαν τὴν κομψότητα καὶ στιλπνότητα τῆς νεότητος. Ἀπέναντι τοῦ κ. Δὲ Μοζιρόν ὑμεῖς εἰσθε νεανίας· καὶ θὰ ἦσθε ἀκόμη ἀπέναντι πολὺ νεωτέρων τοῦ κ. Δὲ Μοζιρόν ἀνδρῶν !

— Φιλτάτη Βάλδα ! . . . εἶπεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἐν ἐκστάσει. Εἰσθε μικρὰ ὑπερήφανος ! ἐπανελάθεν ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα αὐτῆς.

— Ὑπερήφανος καὶ ἀγέρωχος δι' ὑμᾶς, βέβαια.

— Μάλιστα, ἀλλὰ δὲν εἰσθε ποσῶς προσωπόληπτος· δὲν θὰ εἶπω ὅτι με κολακεύετε, — ἀλλὰ τέλος . . . ὑπερβαλλόντως με ἀγαπᾶτε ! . . .

— Ἐ ! σὰς ἀγαπῶ, διότι εἰσθε ὅ,τι εἰσθε ! ἀνέκραξεν ἡ Βάλδα, ὡς νὰ προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ λόγου τούτου.

Καὶ ἐπανελάβε μετ' ὀλίγον :

— Ἀληθῶς ! με τὴν μετριοφροσύνην σας, με κάμνετε νὰ εἶπω πράγματα... Ἐπανελάθωμεν εἰς τὸν κ. Δὲ Μοζιρόν καὶ συμφωνήσωμεν ὅτι δὲν δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς ὑμᾶς. Μόνον, δύναται νὰ ἔχη τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, χωρὶς νὰ ἔχη τὴν ἰδικήν σας.

— Βεβαίως. Ποίᾳς ἡλικίας εἶνε ; Τριάκοντα πέντε ἢ τριάκοντα καὶ ἑξ ἑτῶν ;

— Νομίζω ὅχι. Ἀλλὰ τόσον φαίνεται.

— Εἶνε ἄνδρετος, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ· ἔδωκε τὰς περὶ τούτου ἀποδείξεις. — Ἐξῆλθε τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀγίου Πατρός. — Ἐχει ἀρχαῖον ὄνομα. — Ὅσον διὰ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ οἰαδῆποτε καὶ ἂν ᾔηνε σήμερον, σοὶ ἀπαντῶ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἀποβῇ ἐκ τῶν σημαντικωτέρων, ἂν ἐμμεῖνῃ εἰς τὴν πρόθεσιν τοῦ μετ' ἐμοῦ συνεταρισμοῦ.

Ὁ κόμης ἠγέρθη, καὶ περιεπάτει ἐν τῷ δωματίῳ, ρίπτων, ἐφ' ἐκάστης λέξεως τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς Βάλδας, ἥτις διετέλει σιωπῶσα.

— Σιωπᾶτε, φίλτατέ μοι Βάλδα, ἐπανελάθεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ· λοιπὸν ὁ κ. Μοζιρόν δὲν ἔχει πάντα τὰ πλεονεκτήματα, ὅσα ἀπηρίθμησα ;

— Ἀναμφιβόλως· δὲν δύναται τις νὰ ἀρνηθῇ αὐτά, εἶπε ψυχρῶς ἡ Βάλδα.

— Ὁ Μοζιρόν, ἐπανελάθεν ὁ κόμης, ὑπῆρξεν, ὡς λέγετε, ἀληθῶς λίαν ζωνρῶς· καὶ τίς δὲν εἶνε, ἐνωρὶς ἢ βραδέως, ὅταν δύναται ; Ἀλλ' ὑμεῖς, Βάλδα, ἔχετε τι ἐναντίον αὐτοῦ ; Ἀπεκρούσατε τὴν αἴτησίν του· μήπως ἔχετε κατ' αὐτοῦ ἀντιπάθειάν τινα ;

— Οὐδεμίαν ἀντιπάθειαν ἔχω πρὸς αὐτόν, ἀπήντησεν ἡ Βάλδα, ἀλλ' εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μείνω οὐδετέρα. Ἀναμνησκῶ ὑμᾶς καὶ πάλιν, ὅτι ἡ θέσις μου εἶνε οὐχὶ εὐάρεστος. Ἀπέκρουσα τὴν αἴτησιν τοῦ κ. Δὲ Μοζιρόν, σὰς τὸ εἶπον, διότι προέβλεπον τὴν ἀποποίησιν ὑμῶν πρῶτον, καὶ ἔπειτα προέβλεπον τὴν ἀντίστασιν τῆς Λουκίας.

— Ἡ Λουκία εἶνε παιδίον ἄπειρον τῶν τοῦ κόσμου πραγμάτων. Ὅ,τι ἀποφασίζω δι' αὐτήν, θὰ ᾔηε πρὸς καλὸν αὐτῆς, καὶ αὕτη θὰ πράττῃ ὅ,τι ἀποφασίζω.

— Θὰ τὸ ἐπραττον ἂν ἦτο μόνη. Ἀλλὰ τὸρὰ ἔχει πλησίον αὐτῆς τὸν ἀδελφόν της.

— Τὸν ἀδελφόν της! διέκοψε μετὰ σφοδρότητος ὁ κ. Δέ Σερζύ· δὲν παραδέχομαι ὅτι ὁ υἱός μου προβάλλει οἶαν δῆποτε ἀντίστασιν πρὸς τὰς θελήσεις μου· δὲν παραδέχομαι ὅτι τὰ τέκνα μου συνώμοσαν ὅπως πολεμήσωσι τὴν ἐξουσίαν μου· δὲν τὸ παραδέχομαι.

— Τοῦτο εἶνε ὑμέτερον δικαίωμα, εἶπεν ἡ Βάλδα· ἀλλὰ θὰ ᾔηε καλλίτερον, σὰς βεβαιῶ, νὰ ἡμῶν ξένη πρὸς πάσας τὰς ἐπαναστατικὰς μεταβολὰς ὑμῶν, πρὸς τὰ ἀφορῶντα τὴν Λουκίαν· εἶνε καλλίτερον ὅτι εἰς τὰς πρώτας ἀποκαλύψεις τοῦ κ. Δέ Μοζιρόν, πιστεύοντος ὅτι συνεμορφώθη πρὸς τὰς θελήσεις αὐτοῦ, ἀπήντησα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅχι.

— Ἀλλ' ἂν ἤθελον ἀνατρέψει τὴν ἀρνησιν ταύτην;

— Ὑμεῖς, καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνω αὐτό, εἰσθε ἐλεύθεροι.

— Τὸ δυσάρεστον εἶνε ὅτι μετὰ τὴν ἀρνησιν ὑμῶν ὁ Μοζιρόν θὰ θεωρήσῃ ἑαυτὸν ἀποκρουσθέντα;

— Ὡ! διὰ νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν τὸ πιστεύω. Σὰς βεβαιῶ ὅτι μοὶ ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ μὴ παραιτήσῃ τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ, μάλιστα καὶ μετὰ τὰς ἀποθαρρυντικὰς μου ἐκφράσεις. Θὰ διαμαρτυρηθῇ, μοὶ εἶπε, πρὸς ὑμᾶς διὰ τὴν πρώτην ταύτην ἀντίστασιν· καὶ ἐξέφρασε τὴν πεποίθησιν ὅτι ὑμεῖς δὲν θὰ τὸν ἀποβάλητε. Καὶ μάλιστα τοῦτο μοὶ ἐνέπνευσεν ἀμφιβολίας διὰ τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζον ὅτι ἔπρεπε νὰ παίζω. Ὁ κ. Δέ Μοζιρόν σκοπεύει νὰ ζητήσῃ παρ' ὑμῶν συνέντευξιν καὶ θὰ ζητήσῃ ἀπ' εὐθείας παρ' ὑμῶν τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς σας.

— Καλὰ, αὐτὸ ἀρκεῖ· εἶπεν ὁ κ. Δέ Σερζύ, εὐχαριστήθεις.

— Ἀλλ' ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἀποφασίσῃτε, φίλε μου, εἶπεν ἡ Βάλδα, ἔστω εἰς γνώσιν ὑμῶν, ὅτι οὐδὲν θὰ ἀναμιχθῶ εἰς τὰς ἀποφάσεις σας.

Ἡ Βάλδα ἐγνώριζεν ἄριστα τὸν κ. Δέ Σερζύ. Ἡ μόνη σταθερὰ καὶ πρώτη καὶ ἀμετακίνητος ἰδέα τοῦ μέλλοντος γερουσιαστοῦ, ἦτο τὸ νὰ ᾔηε αὐτὸς ὁ κύριος.

Ἄν ἤθελέ τις νὰ ἀπολαύσῃ τι παρ' αὐτοῦ, προαπαιτεῖτο ἐκ τοῦ χειρισμοῦ τούτου νὰ ποιήσῃται τὴν ἀρχὴν· νὰ παρακινήσῃ αὐτὸν νὰ θελήσῃ· τότε τὸ πρᾶγμα ἐτελείονεν αὐτὸ καθ' ἑαυτό. Τὸ ἐγνώριζεν αὕτη, καὶ ἔθηκεν αὐτὸ κατὰ συνέπειαν εἰς ἐνέργειαν.

Ἐδράξατο θαυμασίως τὸ ἄρμου, οὐ μόνον ὅπως πείσῃ αὐτὸν νὰ παραδεχθῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιθυμήσῃ τὸν γάμον τοῦ Μοζιρόν καὶ τῆς Λουκίας.

Ἐγνώριζεν ὅτι αὐτὸς ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἐν τῇ θέσει τοῦ παρόντος βίου καὶ εἰς τὰς οἰκονομολογικὰς ἐπιχειρήσεις του διὰ τὸ μέλλον ὑπὸ βαρείας ἐλαττώσεως τοῦ εἰσοδήματός του.

Ἡ ἐλπίς τοῦ νὰ εὕρῃ ἐν τῇ τῆς προικὸς τῆς Λουκίας περιουσίᾳ, ἣν ὠνόμαζεν ἀποθεματικὸν κεφάλαιον, τὴν ἀναγκαίαν διὰ τὸν μέγαν πράσινον τάπητα τῆς ὑψηλῆς μοναρχικῆς κερδοσκοπίας, καταβολήν, ὥφειλεν ἀναμφιβόλως νὰ προκαλέσῃ γέλωτα διὰ τὸν παίκτην καὶ φιλόδοξον τοῦτον ἄνθρωπον.

Ὁ Μοζιρόν ἴσως ἦτο ὁ καταλλήλοτερος ἄνθρωπος, ὅπως ὑποστηρίξῃ αὐτὸν εἰς τὰ εὐρέα σχέδια αὐτοῦ.

Ὁ κ. Δέ Σερζύ μετὰ λύπης ἐξέθηκε πάντα ταῦτα τῇ Βάλδᾳ, ἥτις εἶχεν ὑπολογίσει πάντα πρότερον, καὶ ἥτις ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅπως ἐκφράσῃ μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸν θαυμασμόν αὐτῆς διὰ τὰς ἐκπληκτικὰς ἰδέας τοῦ ἰσχυροῦ νοῦ τοῦ συζύγου αὐτῆς.

— Μόνον, εἶπε, τὸρὰ περισσότερον βλέπω μέχρι τίνος βαθμοῦ εἶμαι ἀδεξία.

— Ὅχι δᾶ, ἀγαπητόν μου τέκνον! διέκοψε μετ' ἀγαθότητος ὁ κόμης· ἀπ' ἐναντίας οὐδὲν διεκινδύνευσας. Τὰς μικρὰς παρεκτροπὰς, διὰ τὰς ὁποίας μέμφεσθε ἑαυτήν, θὰ τὰς ἐπανορθώσω, ἔστε ἡσυχος! Ἴσως εἶνε προτιμότερον νὰ ὑποδείξῃτε ὑμεῖς εἰς τὸν Μοζιρόν τὰ ἐμπόδια. Εἶμαι ἐν γνώσει τοῦ πράγματος· θὰ ἴδωμεν βραδύτερον. Ἄφες εἰς ἐμὲ τὰ λοιπὰ· θὰ τὰ διεξαγάγω ἐγώ.

— Ἀφ' ἧς στιγμῆς κρατεῖς εἰς χεῖρας τὸ πηδάλιον, γνωρίζω ὅτι ἡ λέμβος θὰ βαδίσῃ καλῶς, εἶπεν ἡ Βάλδα. Μὲ συγχωρεῖτε μόνον, φίλε μου, νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν μίαν χάριν.

— Ομιλήσατε, ἀγαπητή μου.

— Ὁ κ. Δέ Μοζιρόν δὲν θὰ σὰς εὕρῃ, προκειμένου περὶ τῆς αἰτήσεώς του, κακῶς διατεθειμένον πρὸς αὐτόν;

— Ὅχι, καθόλου.

— Ἐ! διὰ τὴν φιλαυτίαν μου, ὅπως μὴ καταφωραθῇ ἡ μεταξὺ τῶν τελευταίων ἀποφάσεών σας καὶ τῶν πρώτων μου λόγων διαφωνία, ἂν θὰ συγκατατεθῇτε, σὰς παρκαλῶ, νὰ μὴ τοῦ τὸ φανερώσῃτε διὰ μίαν.

— Ἀ! ἔ! Ἰδέτε τὴν ματαιόφροναν!

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, εἶνε ματαιοφροσύνη τῆς καρδίας. Ἡ δὲ παράκλησίς μου ἔχει καὶ ἄλλον λόγον· ἤθελον νὰ ἐξακριβωθῇ ἀπέναντι τῆς Λουκίας καὶ τοῦ κ. Λουκιανού, ὅτι ὅχι μόνον δὲν μετέχω τῆς ἀποφάσεως, τὴν ὁποίαν ἐν πλήρει δικαίωματι καὶ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ σας θέλετε λάβει, ἀλλὰ καὶ, ἂν ἔλαβον ὀλίγον μέρος εἰς πάντα ταῦτα, ἦτο μᾶλλον μέρος ὅχι ἀντιστάσεως, βέβαια, — οὐδέποτε ἤθελον καὶ κατ' ἐπιφάνειαν ἀκόμη νὰ ἀντιτείνω οἶαν δῆποτε ἀντίστασιν εἰς τὴν θέλησίν σας, — ἀλλὰ μέρος μετριότητος.

— Μεγεθύνετε πολὺ, Βάλδα, τὴν σπουδαιότητα τῶν σκέψεων τῶν τέκνων μου· ἀλλὰ θὰ γείνη κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. Σκοπεύω νὰ εἰσαγάγω τὸν Μοζιρόν, ἂν τὸν παραδέχομαι, ἀπλῶς, ὑποβάλλων αὐτὸν εἰς αὐστηροτάτην δοκιμασίαν. Ἡ ἀπόφασίς μου, ἀπαξ ληφθεῖσα, θὰ ᾔηε ἀμετάκλητος, ἀλλὰ θὰ λάβω αὐτὴν μετὰ τὴν ἀπαιτούμενην σκέψιν καὶ ἡσυχίαν...

— Σὰς εὐχαριστῶ, φίλε μου! εἶπε ταπεινῶς ἡ Βάλδα, ἥτις διεδραμάτισε τὸ ἑαυτῆς μικρὸν ἐν τῇ κωμικῇ ταύτῃ σκηνῇ μέρος, μετὰ τοιαύτης ἐπιτυχίας, ἥτις ἐγένετο μετὰ τῆς ἀναγκασίας ἐκ μέρους αὐτῆς ἀποφάσεως καὶ θελήσεως.

Ἦτο ἀνάγκη νὰ κτυπήσῃ θερμὸν ἔτι τὸν σίδηρον.

Τὴν πρωτὰν τῆς ἐπαύριον ὁ κ. Δέ Σερζύ ἐκομίσαστο ἐπιστολήν, ἐν ᾗ ὁ κ. Δέ Μοζιρόν παρεκάλει αὐτὸν νὰ παράσχῃ αὐτῷ τὴν τιμὴν συνομιλίας μετ' αὐτοῦ.

Ὁ κ. Δέ Σερζύ ἔδωκεν αὐτῷ συνέντευξιν διὰ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, εἰς τὴν ἐσπερίδα.

Ὁ Μοζιρόν ἐπαρουσίασε κατὰ τοὺς κανόνας τὴν ἐπίσημον αὐτοῦ αἰτησιν τῆς χειρὸς τῆς Λουκίας, καὶ εἰςηκούσθη μετ' εὐχαριστήσεως.

Ἀλλ' ἡ αἰτησις, ὀφείλομεν νὰ τὸ εἰπώμεν, λίαν ταχέως ἐστράφη εἰς τὴν περὶ τῆς ἐπιχειρήσεως συνδιάλεξιν.

Πρὸ πάντων ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ μεγάλου οἰκονομολογικοῦ συνδυασμοῦ, καὶ συνεφώνησαν πάραυτα ὅτι ἦτο θαυμάσιος καὶ ὅτι θὰ ἀπέβαινε μεταλλεῖον χρυσοῦ.

Ὅπως περατώσωμεν τὸν διάλογον, ὅστις συνήφθη ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, πλήρης καλλιτεχνίας καὶ ρητορικῆς εἰδικότητος, εἰπώμεν ἀπλῶς ὅτι ὁ Μοζιρόν ἐποίησάτο τῷ κ. Δέ Σερζύ τὴν ἐξῆς πρότασιν:

Οἱ φίλοι τραπεζίται, ὅπως μὴ χρονοτριβῶμεν ἐπὶ ματαίῳ, προκατέβηλον καὶ ἐκτιμήσαντες τὴν σχεδιαζομένην τῆς ἀκινήτου περιουσίας τῆς Λουκίας ἐκτίμησιν, δύο ἑκατομμύρια πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων· ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ γαμβρὸς ἐδάνειζεν ἕν ἑκατομμύριον εἰς τὸν πενθερὸν αὐτοῦ.